

Bokréta-sok Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT • SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

MIKLÓS NAPJA

December 6-ika, Miklós napja, a Kormányzó Ur Öfö-méltóságának névünnepe. S ezt a névünnepet az idén egy millió mgyarral több ünnepelheti — szabadon.

Vitéz nagybányai Horthy Miklós, mint fővezér akkor vonult be Budapestre, amikor az ország viszonyai a legzsiláltabb állapotban voltak. Horthy Miklós, mint kormányzó, csakhamar újra megteremtette a szilárd állami lét alapjait, hogy azóta is biztos kézzel vezesse a nemzetet. Igen, ha egy-egy válságos pillanat még izgalomba hozná a szíveket, az ő atyai hangja mindig visszaadja az emberek millióinak nyugalalmát. Hűsz esztendővel ezelőtt irgalmatlanul sokat veszített az ország. Az idén egymillió testvér visszatérhetett. Az egész magyar nemzetesalád — szabadok és elesatoltak — kéri a jó Istent, éltesse még

igen soká erőben, egészségben vitéz nagybányai Horthy Miklóst.

*

Akkor is Miklós napja volt, helyesebben Miklós-nap előestéje . . .

1915 december 5-én rohanta meg Horthy Miklós sorhajókapitány a „Novara” cirkálóval három torpedórombolóval, meg három torpedónaszáddal San Giovanni di Medua montenegrói kikötőt, arra a hírré, hogy oda nagyobb hadianyag- és élelmiszerszállítmány érkezett. A parti ütegek heves tüzelést kezdtek, de Horthy Miklós sorhajókapitány kis hajóhada mégis behatolt a kikötőbe, jól irányzott lövésekkel három szállítógőzöst, öt vitorlást, meg egy buvárnaszádot elsüllyesztett, egy gőzöst, meg tíz vitorlást pedig felgyújtott . . . Igen, ez volt az egyik haditett, miért Horthy Miklós megkapta a Mária Terézia-rendet. E tett ugyanis a Mária Terézia-rend káptalanjának megítélése szerint jelentékenyen hozzájárult Montenegro legyőzéséhez.

Kis történetek a — nagy napokból

Öreg földművest hozott át „túlról” még a bevonulás előtt egy rohamcsónak. Hűsz éve vágyódott ide s az utolsó órát már nem bírta. Összetett kezekkel könyörgött a hidászoknak, vigyék már haza. Áthozták. Mikor ideát volt, patakozott a szeméből a könny s valami nagyon-nagyon szépet akart mondani, valami olyat, amiben minden benne van: vágyakozás, öröm, testvéri szeretet.

— Szerbusz! — ez volt az első szó, amit a viszontlátott földön kimondott.

*

Az egyik csallóközi falú azzal tette emlékezetessé magát, hogy mivel nem volt zászlaja, amivel méltóképpen fogadhassa a csapatokat, a kerítésre a házak falára, a lobogó helyettesítésé-kép felírta a három színt egymás alá:

p i r o s
f e h é r
z ö l d

*

Ők, a húszévesek — magyar legények és magyar leányok, — javarészt

még nem voltak Magyarországon. Hogy Magyarországra kerültek: fél-szegek voltak, meg kellett tanulniok: hogy — szabad magyarnak lenniök. Igen húsz év alatt mindig rejteget-niök kellett érzéseiket, pedig frissen és vágyódva keringett bennük a ma-gyar vér. De miként is viselkedhettek ráhat?

Az egyik cseh sapkarózsát hozott. S a magyar földön az volt az első dolga, hogy — elássa. Tíz körmével kaparta a földet, egész multját: húsz évet; az egész eddigi életét ásta el ebben az öntudatlan, jelképes tettében.

*

„Cseh” huszárok szöktek át Miskolcra. Öten voltak s még megszállt voltak-ban azt a parancsot kapták a tiszt-jüktől, hogy szedjék le a toronyra már kitűzött magyar zászlót. Megta-gadták a parancs teljesítését. A csehek azonnal puskaeső elé akarták ál-tani őket, aztán mégis meggondolták a dolgot és közölték velük, hogy — majd a hadítörvényszék ítél. Az öt huszár — megszökött. De hogyan ju-tott el a volt határig? Nos az egyik-

nek parasztruhát kerítettek és a töb-bi négy, cseh katonát — kíserte a „parasztot”. Igaz ugyan, hogy a ha-táron már golyózaporban jutottak át.

*

Hiába hat giesnek, nem az. A ha-lálnak nincs érzéke a gices és az ér-zelmesség iránt. Egy tizenhétéves nagybeteg, sőt születése óta beteg leány — valóban élete első pillanata óta ágyban fekszik s ha hinni lehet a színte nem is emberi sápadtságnak, nincs már sok ideje hátra — kivítette ágyát az országútra és piros-fehér-zöld zászlóval integetett erőtlenül a bevo-nuló, csupa egészség magyar honvédek felé és — boldogan mosolygott.

*

Mi mindent hoznak az átvonuló ka-tonák elé. Nemzetiszínű pántlikát, sok virágot, frissen sült húst. Bort. Köny-rőznek a katonák a meghatottságtól, de — ménételnek. Az arcok jobbra néznek. Akkor egy asszony elkiáltja magát, az arca csupa fény:

— Nézzétek, hogy hasonlítanak ezek a gyerekek a mi fiainkra!

Mindenki az arcokat kémleli, a vér

érzi a vért, a lélek a lelket.

— Az a magas ott, akár a Jóskánk!

— Az ott akár a Ferkó!

— No! — mondja az egyik gazda, — hát láttatok csak egyet is ilyet a eselákok között? Azok még menni is másként mentek, mint a mieink! Mert a mieinknek a lépésük hosszabb. Amíg a csehek megtesznek egy kilométert, ezek megtesznek másfelet. Baka voltam, én tudom!

És a szeme megtelik könnyel.

Mit sír ezen? Hogy a magyarok hosszabb lépésűek? Mért folyik a könnye? S egyszerre torka szakadtából kiáltani kezd:

— Éljen a... magyar... baka!

*

Húsz Év... Be sokat emlegették a nagynapokban. A húsz évet, amíg a rabság tartott. Annyiszor, hogy egy tizenkét esztendő kis gyerek — kicsit elvetve a súlykot — szintén így kiáltott fel:

— Húsz éve vártam erre a napra!...

Szó, ami szó, a körülállókól csak kibugyant a nevetés.

*

Az egyik faluban az idén nem vittek Mindenszentekkor virágot a falusiak a temetőbe a halottaiknak. Hogy minden virág a bevonuló katonáknak jusson.

A magyar vitézek ezt előre hírül vették. Hát a honfoglalás két utolsó kocsija csokorba szedett őszirózsákat hoz. A kocsik megállnak a falú közepén, vezényszó hallatszik, a csapatból kiválik egy küldöttség s a két kocsit a virágokkal együtt elindul a temető felé: szép csöndes, öreg paraszti temető. S a katonák ott kiosztják a virágokat szép igazságosan, mindegyik sirra jut egy-egy csokor. Így jelzik:

— Fogadjátok szívesen testvérek. Megjöttünk!

A „Madárkocsi meséje, Ilyen címmel most jelent meg Paulini Béla új meséskönyve, amely az író válogatott meséit tartalmazza. Az egyes fejezetek címe: Tolonvár, Gombóc Kelemen, Szívek kovácsa, Madárkocsi, Időbolt, Bor meg arany, Táncoló Birodalom, A hófűlű számár, A szerencsétlen varázsvessző, stb. A meséskönyvet, mely mintegy két újjnyi vastag, kemény kötésű, melynek színes címlapja van, körülbelül száz belső rajz díszíti. A könyvet Karácsonyra adta ki az Athenaeum könyvkiadóvállalat, bolti ára 3.60 pengő és minden jobb könyvkereskedésben kapható, de megrendelhető a Bokrétások Lapja kiadóhivatalában is.

A galgahévízi

menyasszonykalácshoz

Mondja: Bagó András vőfély

Itt a lakodalnak fő — időszaka.

Galgahévízen még járja a szép szokás, díszes menyasszonykalácsot készíteni, osztani szét ilyenkor.

A násznagy borral jelntkezik, a nyoszolyó-asszony a menyasszony-kalácsal miközben a vőfély ezt mondja:

Örülök, hogy látom friss jó egészségét,

Ezen tisztelt háznak lelki békességét.

Szívhajlandósággal jöttünk be e házba,

Mert hívtak minket e szép mulatságba

Jöttünk szép sereggel, násznagy úrnak

[borral

Nyoszolyó-asszonyunk menyasszony-ka

lálccsal.

Ajándékkal hoztuk jó örömszülőknök,

Nagy tiszteletére e szép menyegzőnek.

Kalács és borból áll ez a kis ajándék,

De százszor többet ér a tiszta jó szándék.

E kis ajándékot hoztuk tiszta szívvel,

Kívánjuk: költsék el friss jó egészséggel.

És most már legények, hadd szóljon a nóta,

Múlják el szívünknek minden búbánatja,

Táncolni is lehet, no... tehát kezdjétek

És e mai napot römmel töltsétek.

Ejnye Németh Tanító Ur !

A „Keszthelyi Hírlap“ egy régebbi száma került kezünkbe, valaki jóvoltából. S abban egy cikk vonja magára a figyelmet, bizonyos ál-bokréta bemutatásával kapcsolatban, ami ügylátzik. Keszthelyen lezajlott.

„... Nem szívesen tesszük, de a Noteszban vagyunk kénytelenek megemlékezni a vasárnapi ú. n. Gyöngyösbokréta szerepléséről — mondja a cikk. — Megjelent Keszthelyen Szentgáloskér tanítója, mint az ottani levante-gyöngyösbokréta (Mi a fene? A Bokrétások Lapja szerkesztője.) vezetője s ajánlatot tett a bokréta szerepeltetésére. Annyi szépet és jót mondott a bokrétáról, (?) hogy a község vezetőségének közbenjárására Kiss Lajos, a parti szállodák berlője vállalta a rendezés költségeit s ennek fejében Németh tanító úrnak azonnal le is fizetett 210 pengőt. A szentgáloskéri levante-bokréta, (Mi a fene? A B. L. szerkesztője.) 18. úú és 18. leány vasárnap délelőtt meg is érkezett, csokrot nyújtott át a városházán Palocsay Gyula városbíróknak, megkoszorúzza a róm. kath. plébánia-templom női emlékbálóját, felvonult a város főutcáján, este pedig szerepelt a Hullám előtti téren. A lányoklegények nagyon ügyesen járták a magyar táncot kb. felóráig. Dícséret illti ezért a derék falusi fiataltságot. Azonban kénytelenek vagyunk kijelenteni, hogy ez nem gyöngyösbokréta-szereplés, mert azon egészen mást értünk. Azért helyesen teszi Németh tanító úr, ha a 36 tagú csoport szereplését a jövőben magyar táncbemutatónak, nem pedig gyöngyösbokrétának nevezi.“

Eddig a „Notesz“ hozzászólása a magán-

gyöngyösbokréta (?) ügyhöz.

A hozzászólást nagyon köszönjük. Valóban, köszönet és teljes elismerés illeti a „Notesz“ íróját, hogy a „szereplést“ ennyire tárgyilagosan fogta fel s nem törődött bele, hogy a tanító úr az ál-bokrétázást gyöngyösbokrétává magasztalja.

Egyrészt tényleg túlzás, minden magyaros táncolgatást a mi komoly népművészeti kultuszunk kalapja alá erőszakolni akarni, másrészt, mert Gyöngyösbokréta csak egyetlen egy van: ez kizárólag annak az ünnepségnek a címe, ami Szent István napja körüli időszakban az ország fővárosában, Budapesten zajlik le. Minden más ünnepség, bemutató, még ha szabályos bokréták bevonásával folyik is le, lehet a bokrétával fémjelzett ünnepség, de nem gyöngyösbokréta. Például: „Magyar Pünkösöd Vácott... Az Országos Magyar Bokréta Szövetség 8 bokrétja részvételével“ stb.

Valamint — a „bokréta“, a belügművészeti jövahagyott alapszabályok szerint, helyi egyesületeink címe. De, hogy a bokréta „rég magyar fogalom“ és csokrot jelent? Az igaz. De emberi csoportokra vonatkoztatva a szövetség volt bátor ezt az így szimbólikus címet lefoglalni: idejében ugyebár! Gyöngyösbokrétát is viseltek a legények a — kalapjuk mellett. És mint különleges értékű bemutató-sorozat, sőt ünnepség — címe mégis, biztosan még a szerzői jog szerint sem — esakiszalmája,

BOKRÉTÁS HIREK

De ha már a Tanító úr tényleg — nem érzi az ilyesmit, legalább a 53.903—1934. VI. számú kultuszminiszteri rendeletet tudomásul vehette volna. Amely így szól: „Felhívom Címedet, közölje a rendelkezése alatt álló iskolák és intézetek tanszemélyzetével, hogy aki a népművészetek ápolásának és újravirágztatásának munkájában részt kíván venni, ezt csak a Magyar Bokréta Szövetség elvei és munkaterve szerint tegye és mielőtt népművészeti értelemben népi csoportot megszervez, vagy ilyenmel szerepelni óhajt, forduljon szakszerű tájékoztatásért és útmutatásért a Magyar Bokréta Szövetség elnökségéhez.“

S megint visszaesapva a „Gyöngyös bokrétára“ — van egy belügyminiszteri rendelet is A 178.437—1935. B. M. számot viseli és többek közt a következőket mondja: „A Gyöngyös bokréta elnevezéssel megindult országos mozgalom célja az, hogy a magyar népies előadó művészet különleges sajátosságait, jellegzetes vonásait és hagyományait eredetiségükben megőrizze és azokat mint a helföldön, mint a külföldön ismertté tegye. Ennek a mozgalomnak vezetője a Magyar Bokréta Szövetség, amely a vallás és közoktatásügyi miniszter irányítása és felügyelete mellett fejti ki közérdekű működését, minden üzeti szempont kizárásával, tisztán a magyar nemzeti kultúra szolgálatának jegyében. Ezt az országos érdekű mozgalmat támogatni minden hatóságnak kötelessége, de kötelessége az is, hogy megvédje azt más, arra nemhivatott egyéneknek, vagy társaságoknak minden olyan eljárásától, amely a Gyöngyösbokrétára elnevezést jogosulatlanul akarja kisajátítani és gyümölesözteni.“ stb. Ez a rendelet pedig büntető szankciót is tartalmaz, kétszáz pengőig terjedő pénzbüntetést helyez kilátásba.

Nos, jó, de hogy is nagy ügy, ha egyszer volt, hol nem volt, volt Keszthelyen is — és talán még itt-ott községekben — egy kis albokrétázás, a gyöngyösbokrétázás, amit egyszer, vagy többször — a szentgáloskeri tanító is szükségesnek látott „megrendezni“.

De igenis ügy, ha népszavessal foglalkozók nem tudják, hogy mi — akár „csak“ szellemi értelemben is — az enyém, tied, övé közti különbség, ha képtelenek vitáviszonylatban már tisztelt magyar értékeket — tisztelni, végül ha egyáltalán eszünkbe jut miniszteri rendeleteket — sutba vágni.

Vagy „csak“ — felülbírálta azokat? Igy bírál felül más kultuszminiszteri rendeleteket is? Ószinte részvétünk, ha a fegyelmet illetőleg így ad példát a tanító úr a gyerekeknek, meg a levettéknek.

A bokrétás híreket

körjük azonnal: a karácsonyi szám részére, amely különben nagyobb terjedelemben és — úgy gondoljuk — igen érdekes tartalommal jelenik meg.

Zilahy Dezső igazgató nyugalomba ment, Nyolc esztendőn át látta már vendégül Budapest Székesfőváros a Gyöngyösbokrétát. Azt a rendkívül nagy munkát pedig, amit ennek a vendéglátásnak az adminisztratív előkészítése, lebonyolítása jelent, ez alatt az idő alatt mindig a Székesfőváros Idegenforgalmi Hivatala végezte. élén Zilahy Dezső igazgatóval. Manapság — mint ismeretes — már ezeregynehány száz bokrétás vesz részt a Szent István napja körüli időben lezajló ünnepség-sorozatban és két-három naponként cserélődnek a Székesfőváros bokrétás vendégei, bizony, végtelen gond, hogy a nagy jövésmenés lehetőleg fennakadás nélkül bonyolódjék le és hogy a vendégek mennél jobban érezzék magukat a fővárosban. És Zilahy Dezsőnek mindig különleges öröme tellett ebben a nagy munkában, gondban, mert a Gyöngyösbokrétára külön is szívügye volt. Most nyugdíjba ment a kitünő igazgató és a bokrétás ügy nagyon jó barátja. Utóda, méltó a kitünő elődhöz: dr. Markos Béla, aki Zilahy Dezső mellett helyettes igazgató volt és — épp úgy nagyon igaz barátunk. Zilahy Dezsőtől természetesen mégsem búcsúzunk el. A velünk való bajlódást elengedjük neki — élvezze a jól megérdemelt nyugalmat — arról azonban nem mondunk le, hogy a Gyöngyösbokrétára minden új bemutatóját épp úgy végig nézze, mint eddig, tapsolva és az — örömtől könnyezve.

Lapunkat továbbra is engedélyezték,

Az 1938. évi XVIII. tc. 9. §-a, illetve folyó évi 4950. M. E. számú rendelet 8. §-a alapján az időszaki lapok, december hó 31. napja után csak akkor jelenhetnek meg, ha további megjelenésüket a m. kir. miniszterelnök engedélyezi. Ez alapon szabályszerűen előterjesztett kérelmünkre érkezett le a Miniszterelnökség f. é. 20.811—1938. M. E. számú okirata, melynek értelmében engedélyt nyertünk arra, hogy a Bokrétások Lapját továbbra is megjelen-tessük.

Népművészet derűje c. film elkészült

Irtunk már arról, hogy augusztusban a Magyar Filmroda megkedte — Paulini Béla rendezésében — a Magyar Népművészet derűje című film forgatását. A tervek szerint a film javarészenek a Gyöngyös-

bokrétára ideje alatt kellett volna elkészülni. A filmroda udvarán „falusi udvarok“ készültek, meg „szobák“ — utóbbiak felett ugyan nem volt pádlás: minnek is, odáig ügyse fotografálunk — míg a külső felvételeket az „Epresben“, más ilyen csakugyan kedves helyeken kellett volna megcsinálni. Ez volt a terv, de az örökös esőzés, — elmosta a tervet s a negyede készülhetett el. A tizenkét napra tervezett „forgatási“ időt bizony meg kellett hosszabbítani vagy — harminchat nappal, a film húsz-hárminc métereért külön-külön elmenni a helyiségekbe. Ami azonban végeredményben nagyon „jót tett“ a filmnek, mert például mégis csak az a jó udvar, amit egypár száz igazi udvarból lehet kiválasztani stb. A film elkészült és úgy látszik jó: kedves és érdekes.

A Bokréta Szövetség zártkörű kiállítása,

Az Országos Magyar Bokréta Szövetség karácsonyi kiállítása, amit a szövetség kifejezetten pártoló tagjai részére rendszeresített és ennek megfelelően zártkörű, az idén három napon át tart — december 14. 15. 16-án, — a szövetség Szentkirályi-u. 49. szám alatti helyiségeiben. A megadott napokon a pártoló tagok délelőtt 10 és 1 óra, délután 3 és 6 óra között tekinthetik meg a kiállítást, hogy az év közben és részletekben befizetett tagdíjaik fejében az alapszabályok értelmében nekik járó tárgyakat kiválasszák. A pártoló tagok valóban — magukat is pártolják, hisz a szövetség védjegye a tárgyak eredetiségeért, de azért is szavatol, hogy ami a szövetségtől kikerül, az népművészeti értelemben tökéletes, valamint a szövetség a pártoló tagoknak — önköltségi áron adja tovább a tárgyakat.

BOKRÉTÁS LAKODALMAK

Uszódon:

Kopasz Böske bokrétás leányt Kocsis Csábor dunaszentbenedeki legény veszi feleségül.

Bódogon:

Dudás János, a bokréta tagja, november 7-én vezette oltárhoz Lukács Júlia bokrétás leányt. Az esküvőn a boldogi bokréta testületileg vett részt.

Mikóházán:

November 12-én kötöttek házasságot Henczel Mariska és Szántó Ernő bokrétások.

A Bokréta Szövetség a kassai bevonuláson

Ama napokban, amikor Kassa lázasan készült arra, hogy vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó a Kassa felé irányított csapatok élén oda bevonul, a miniszterelnökség részéről Bárciházi Bárczy István államtitkár felszólította az Országos Magyar Bokréta Szövetséget, hogy képviseltesse magát a bevonuláson. Arra nem volt mód, hogy a szövetség egész csap-

pat bokrétás Kassára való utazására gondoljon, ezért meg kellett elégedni azzal, hogy csak egynéhány párt* hívjon meg egyes bokrétaiból: az ország egyes vidékeiről mintegy 30 bokrétás jött fel Budapestre, míg ugyanannyit már Miskolc felé vettek fel az autók.

A küldöttség — ha nem is volt nagy, — természetesen mégis kitűnő formát

mutatott. Amikor Kassán a bokrétások megkezdtek felvonulni, az utcán elhelyezkedett tömegek fergeteges éljenzésben, tapsban törtek ki és kedvesen kiáltották:

— Itt vannak a magyarok, éljen!

S többnyire rögtön tudták, hogy ezek bokrétások.

Emmánn tehen!...

Irta: Szilárd János

Minden gazdaembernek, aki érti a dolgát s aki nem bízza a földek és az állatok sorsát a vak véletlenre, hanem nyitott szemmel jár a világban és a porta körül ésszel tölti be hivatását, igen, minden gondos és okos gazdaembernek tudni kell, hogy a tejhozam egyenes arányban áll a tehen farkával. Mennél hosszabb egy tehennek a farka, annál több tejet ad, mennél rövidebb, annál kevesebbet és ha egészen rövid, akkor semmit.

Hogy mindjárt be is bizonyítsuk: Fürke Szabónak, ott fent Nógrádban, volt egy tehenkéje, a Bimbó. Curgott belőle a tej, mint a májusi záporosó, de volt is olyan ménkühszerű farka, hogy még az istálló gerendáin sem ülhetek tőle a legyek biztonságban. És Ez volt a veszte, mert a háta megett állott a szecs-kavágógép és Fürke Szabó egyszer a kukoricakzárrel együtt beletömte a tehen farkát is a gépbe. Ekkor aztán a szalámira vágott kis farkával úgy elapadt a teje szegény Bimbónak, hogy hiába huzigálták a tőgyit, nem jött abból egy árva csöpp tejeeske se.

El köllött adni. Potom pénzért.

A losonci vásáron próbált szerencsét Fürke Szabó a kurtafarkú tehenkével, még pedig, ismeretlen, elszomorító eredménnyel.

Tehenet vásárra vinni farok nélkül, ugyebár, körülbelül annyit jelent, mint egy marék tőpörtőre vendégsereget hívni, ennek okából Fürke Szabó úgy vonult bé a losonci vásárra, hogy szűrét szemérmatosan ráborította a tehenke farkára.

— Csípik a legyek . . . — mondta, midőn a vásártéren érdeklődtek nála, hogy a boci miért jár ruhában.

Hanem hát a kánikulai nagybolond forróságban csak ugyan csíptek a legyek, az egyik például berepült a szűr alá és a kurtafarkú tehenkét a legesikindósabb fertályán kezdte csípni, mire kénytelen volt a két hátsó lábával belerugni a világűrbe és a szűr a faráról ráesett a szarvára . . .

Le volt leplezve . . . A tehen is, meg Fürke Szabó is.

És jöttek azok a gyalázatos marhakupecék. Jöttek, mint a dögre a varjak és károgtak.

— De szép farka van! . . . — mondta az egyik. — Miért nem hozott maga ide mindjárt egy házinyulat?! . . .

— Mondja, maga! . . . — mondta a másik. — Ennek a tehennek az apja kecskek? . . .

— Aztán mennyit kér ezért a bolondságért? — kérdezte a harmadik.

— Kétszázat! . . . — szolt komoran Szabó.

— Tuggya mit? — mondta a negyedik. — Én adok magának ezret érte! De várok, ameddig eső lesz, aztán

megnől a farka! . . .

Rajta kacagott már az egész vásár. . .

El kellett adni a tehenet, potom ötven koronaért.

Aztán menekülni . . . menekülni . . . és kullogni haza a — veszett fejsze nyelével. . .

Hát aztán elmúlt egy év és temérdek vesződség árán összegyűlt az új tehenke ára. Összegyűlt és Fürke Szabó keblébe rejtette a duzzadt bugyillárast és indult a losonci vásárra. És amikor esti harangszó idején az új tehenkével visszaérkezett, úgy ragyogott az arca a büszkeségtől, hogy még lámpát se kellett gyujtani az istállóban.

Csuda egy tehen volt, annyi bizonyos! Mintha csak az idestestvére lett volna Bimbónak, akinek a farkát beletömte a szecs-kavágó gépbe, kajlaszarvú, köpcös, vidám kis tehenke, a farka pedig? Ilyen gyönyörűséges tehenfarkat még nem látott a világ; majd a földön húzta maga után. . .

— Emmán tehen! . . . — mondta boldogan az asszony. — Ekkora farokkal! Oszt sokba vót-e?

— Na, nem éppen . . .

— Mégis? . . .

— Kétszázötven!

— Hát igazán nem sok. Ekkora farokkal . . .

És azon az éjszakán Fürke Szabóék csudálatos dolgokat láttak álmukban. Egy patakot láttak, amelyben víz helyett illatos, langyos tejeeske folydogált és nem fenn a hegyen, az erdőben fakadt, hanem itt lenn, a hosszúfarkú tehenke tőgye alatt, az istállóban és nem fülemülék, meg pintyökék csattogtak a partján, hanem szép, hosszúfarkú borjueskák ültek a fákon és azok daloltak . . .

Hajnaltól az asszony vette a sajtárt és futott ki az istállóba . . . De alig, hogy kiment, jött vissza . . .

— Aptyuk! Nem attú vette kend ezt a tehenet, akinek a Bimbót elatta? . . .

— De attú . . . — mondta Szabó s valami szörnyű balsejtelemtől szíven sújtva, felült az ágyban.

— Mindnyán gondótam . . . — fakadt riva az asszony és meglobogtatott egy tehenfarkat a levegőben. — Ehun-e! Fene a kend buta fejibe! Megvette a régi tehenet új farokkal! . . .

És szegény Fürke Szabót ennek a nagy szégyennek a tetejébe még le is csukták hat hónapra a gyarmati tömcsibe, minthogy egyik kezében a tehenfarkkal s a másikban a fejszével tüstént az illető marhakupec keresésére indult és — szerencsésen meg is találta . . .

Felelős szerkesztő és felelős kiadó:

PAULINI BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Bpest, VIII., Szentkirályi-utca 49. Telefon: 140—544.

Budai-Bernwallner József nyomdája, Szentkirályi-u. 49.